

Az átirat lényege tehát az, hogy *ellenőrzés alá kell helyezni az egyetem tanári karát*, nehogy tanulni engedjék a megszállott területek zsidóit azon a címen, hogy külföldiek. Ez a diákuralmi törekvés két szempontból bírálendő el: az egyik az integritás és az irredentizmus, a másik a tanári kar szempontjából. Világos, hogy a megszállt területek magyar zsidósága, a zsidó ifjak nem kérnek ebből a politikából, az irredentizmus tehát máris hátrányt szenved a numerus clausus hatékony ellenőrzéséből. Az ellenőrzés viszont destrukció, alárendelés a tanári karnak, tekintélyrombolás, megalázás.

A kultúrember, aki érzi a kultúra különállását a szennyes napi politikától, értékelni tudja a numerus clausus fölépítőinek és védőcsapatainak igazságérzetét, humanitását és sokat hangoztatott kultúrfölényét is. A szegedi egyetem tanári kara ellen már a múlt esztendőben megindult az országos hajsza a numerus clausus be nem tartása miatt. Akkor igazolták a tanári kart, a tanári kar megbízhatósága azonban még mindig kétséges azoknak, akik fiatalságuk virágát a konjunktúrapolitikának áldozzák – a tankönyvek helyett. *A legelnézőbb kritika sem igazolhatja őket*, mert mozgalmuk nem más, mint kulturális gyengeségük alátámasztása nem szorgalmuk, hanem a konkurrencia erőszakos kiszorítása útján. Hogy ez a konkurrencia lehet-e egy nemzet testén belül, az más kérdés. Szerintünk nem. De ebben a kérdésben határozzon a „tudományos fajelmélet”.

Mi, az ismertetett átiratot olvasva, csak arra voltunk kíváncsiak, amire maga az átirat is kíváncsi: *„az ügy pontos állására”*. Beszélgettünk erről a kérdéstről az egyik köztisztelőben álló szegedi egyetemi tanárral, aki mosolyogva fogadta az egyetemi polgároknak *„az illetékes egyetemi hatóságok fölötti örökösére”* vonatkozó utasítását. Ami pedig az *„ügy pontos állását”* illeti, kijelentette, hogy a tanári kar *szigorúan végrehajtja a numerus clausust*, efelől tehát a Turul nyugodt lehet. Természetes azonban, hogy a numerus clausus *külföldiekre nem vonatkozik*, s így a külföldieket még a megszállott területről valókat is, *vallásukra való tekintet nélkül fölveszik a szegedi egyetemre*. Ekként áll az ügy.

Szeged III. (1922) augusztus 5. 4. oldal

79. Az Egyetemi Szent Imre Kör felhívása

Az érettségizett katolikus ifjakhoz

Az Egyetemi Szent Imre Kör tagjainak jól felfogott érdekében már most megkezdte a köri szervezkedést és felkészült a jövő tanévre, hogy tagjai részére módot nyújtson a középiskolákban beoltott eszméknek továbbfejlesztésére és a hitéletnek az összkatolikus egyetemi hallgatókkal együttesen való ápolására, amelyre az egyetemen még sajnos az előadások keretében módja és alkalma nincs.

A katolikus egyetemi ifjúságnak pedig tudatában kell lenni annak, hogy szegény meggyötört hazánknak édes reménységei, Erdély s a Délvidéknek borult egén a szívárvány a katolikus egyetemi ifjúság! Egy szebb jövő hajnalhasadása

az Egyetemi Szent Imre Kör zászlaja alá sereglett katolikus szellemtől áthatott egyetemi ifjúság, a jövő társadalmának hivatott vezetői! Az Egyetemi Szent Imre Kör, amely Krisztus egyházának minden viharral dacoló erejéből táplálkozva a múlt gyászos esztendeinek próbáját kiállotta, barátsággal és szeretettel várja új tagjait, hogy segítségével és irányításával a nagy keresztény Magyarorszáért küzdő tábor erősségei legyenek.

A Kör elnöksége ezúton hívja fel az idén érettségizett és az egyetemre beiratkozni akaró katolikus ifjakat és leányokat az Egyetemi Szent Imre Körbe való belépésre. Jelentkezéseket elfogad a Kör főtitkára hétfőn, szerdán és pénteken délután 6-8 óráig a Kör helyiségében: Kelemen utca 1. I. emelet.

Reck Ede főtitkár és dr. Lázár Ferenc elnök

Szegedi Új Nemzedék IV. (1922) augusztus 12. 3. oldal

80. Az egyetemi egyesületek és a diáknyomorenyhító akció

A szegedi egyetemi egyesületek augusztus hó 16-án tartott megbeszélésükön határozatot hoztak, mely szerint a Magyar Diáknyomorenyhító Akció által augusztus hó 26. és 27-ére Szegeden tervezett ünnepségek megtartását nem tartják célszerűnek. E határozatra az a körülmény bírta rá az ifjúságot, hogy egyesek a diáknyomorenyhítést csak a zsidó tőke megadóztatásával tartják lehetségesnek. Ezt az ifjúság osztja ugyan, tekintve azonban azt a helyzetet, melybe a szegedi egyetemi hallgatóság a speciális szegedi viszonyok miatt, különösen a legutóbbi nemzetgyűlési választásokon a nemzeti gondolat érdekében szükségessé vált lépése miatt került, megengedhetetlennek tartja, hogy a szegedi destruktív zsidóság fillérei által olyan erkölcsi obligóba kerüljön, mely végülis saját küzdelmének megsemmisülését s a szegedi magyar társadalom jóindulatának elvesztését vonja maga után. Mindezekből kifolyólag az ifjúság kéri, hogy az ünnepségeket ne tartásák meg, mert az az egyetemi ifjúságnak anyagi eredményt úgy sem hozna, csak súlyos erkölcsi veszteséget.

Szegedi Új Nemzedék IV. (1922) augusztus 24. 3. oldal

81. Előadás diáknyomorenyhítési céllal

A Magyarországi Diáknyomorenyhító Akció ma este a szegedi városi színházban nagysikerű ünnepélyt tartott az akció érdekében. Színre került a Heidelbergi diákélet, amelyet a MEFHOSz művészgárdája adott elő. A színdarab előtt P. Zadavec István tábori püspök megrázó beszédben ecsetelte a magyarországi diák nyomorát. Hatalmas drámai lendülettel mutatott rá különösen az elszakított területek fiainak szörnyű nyomorára és felhívta a közönség figyelmét az akció erőteljesebb támogatására. Élénk párhuzamot vont a mezőn tikkadó kóró és a szülőföldtől elszakadt diákság élete között.

Szegedi Új Nemzedék IV. (1922) augusztus 27. 4. oldal